

KENNEL MERRYMAC

Gertrud & Thomas Hagström

Alla har sett dem. Under decennier har de presenterat sina ytterst typlika irländska terrier i våra utställningsringar. Många utställare tror att det är samma hundar som återkommer år efter år. I själva verket är det nya som presenteras varje säsong. Så typlika är de att till och med exteriördomare blir osäkra på vilka de sett. Jag är på väg till kennel MerryMac för att försöka få reda på hemligheten, hur de gör för att hålla typen år efter år.

TEXT ANNA-LENA UNDÉN

Det är en grå januaridag och efter några dagar med plusgrader är det återigen kallare. Återstoden av den snö som en månad tidigare föll så rikligt har förvandlats till ett decimeter-tjockt, knäckhårt, blankt täcke som konserverar landskapet.

Det går sakta men det gör inget. Efter mil

av granskog börjar lövträden dominera, tegar och gården blir alltmer sammanhållna och de röda stugorna allt fler liksom de välbevarade bullerbygdarna. Det är en blågul idyll som förmodligen är fullständigt betagande vid midsommartid när hundlokan vajar i diken.

Dessutom är det långt ifrån så avlägset

som det verkar. Vid sista vänstersvängen som leder in på Gertrud och Thomas smala väg är det nämligen bara några kilometer in till Kalmar. Läget är perfekt. Här i sörgårdsidyllen, ogenerat vid vägens slut, men bara några minuter från stan och havet har familjen bott sedan 1977. Det är lättillgängligt för Gertruds

Bill, Duckling's Jr Just Beatnik, Int. Nord Ch WW2010, är en fantastisk liten hund som charmar alla.

Int. Nord Ch MerryMac Golden Diamond, "Henny" är den vilda och galna, hoppar hur högt som helst och är rena utbrytardrottningen. Älskar att visa upp sig, och har en BIG2 placering som bäst, har nu 8 valpar i första kullen. Foto Markus Wallden.

Int. Nord Ch WW2008 MerryMac Sugar'n Spice "Katrina" är en i raden av en framgångsrik linje. Har nu sin 2:a kull, 8 valpar. Första kullen var med frusen sperma efter Tralee's Hurricane Kid, där 2 valpar stannat i kenneln. Foto L. Böös

trimkunder och för de som skall gästa hennes hund- och kattpensionat. Thomas har alltid haft nära till sitt arbete som snickare och de tre nu vuxna Hagströmska barnen har aldrig behövt försaka vare sig kamrater, fritidsintressen eller sena kvällar på stan bara för att deras föräldrar har varit hunduppfödare.

Thomas möter mig nere vid vägen och när bilen är parkerad hasar vi upp till huset.

Ursprungligen var det ett ganska litet, men mycket charmigt gammalt timmerhus. Under årens lopp åren har det emellertid vuxit till dubbel storlek och försetts med ett rejält trädäck på södersidan. Därifrån har man i öster utsikt över de stora inhägnade rastgårdarna som ligger i direkt anslutning till den fräscha och praktiska kenneln. Den har Thomas byggt i en del av den stora ladan nere vid vägen. Där finns även kattpensionatet med rastgård avskärmad från hundarnas.

Till löptikar, äldre valpkullar och andra hundar som av någon anledning tillfälligt behöver lite avskildhet har Thomas byggt en isolerad friggebod på det stora trädäcket uppe vid huset. Även den har en inhägnad rastgård precis utanför dörren. Där står ett stort, knottigt gammalt frukträd som perfekt skyddar lekande månadsgamla valpar mot eventuella rovfågelsattacker.

Några trappsteg väster om boningshuset ligger Gertruds arbetsplats. Där, i ett rött hus som Thomas byggt, finns trimmet och hundpensionatet. Det är inte stort, men precis som kenneln – fräscht och praktiskt inrett och med tillgång till separata rastgårdar från varje rum.

Vi går in i huvudbyggnaden och välkomnas varmt av familjens minsting Bill. Han är övertygad om att det är han som är anledningen

till mitt besök och vill genast visa mig alla sina leksaker som han snabbt hämtar från hemmets alla vrår.

Bill är en jack russell terrier men naturligtvis inte vilken byracka som helst. Han är född på Öland men stamtavlan är helt australisk med blod från de välkända kennlarna Baylock och Malung. Egentligen heter han Ch Duckling's Jr Just Beatnik och under det namnet är han känd som BIS-vinnare på flera rasspecialer. I bredare sammanhang har han bland annat synts i gruppfinaler och som BIS-3 på Hund 2009, samt världsvinnare 2010.

Nytt och spännande

Egentligen är Bill mellansonen Rickards hund men han blev kvar när Rickard flyttade. Det hade varken Thomas eller Gertrud något emot, tvärtom har de fallit lika pladask för rasen, ungefär som om de hade fått barnbarn.

De är roliga, påhittiga, behändiga i storleken. Dessutom är det kul att ta sig an något nytt. Eftersom vi inte kan den här rasen lika bra som irländarna känner man inte samma press att vara duktig och kritisk. Det är avslappnande, säger Gertrud.

Intresset för rasen har bara växt och Gertrud avslöjar att deras första egenhändigt uppfödda jack russelkull finns i sovrummet och drar in mig där för att visa.

Valparna är knappt tre veckor och ligger i en liten sömnig hög mitt i valplådan. De är förstas vita med fläckar men annars är det inte mycket i deras utseende som avslöjar rasen för mig. Det rastypiska är ju inte särskilt tydligt på så här unga valpar.

– Om de hade varit irländare hade jag redan kunnat peka ut vilka fördelar och nack-

delar de har, men här ... Jag har ingen aning om de är lovande eller jättestor och det kvittar nästan vilket, säger Gertrud och stryker ömt den kraftigaste av tikvalparna över den trinda magen.

Därefter lämnar vi valparna och deras mamma i fred. Det är hög tid för lunch så Gertrud drar grytan från spisen.

Köket är husets hjärta och är snarare en storstuga än ett kök. Det ligger i den äldre delen så i taket är timmerbjälkar synliga och mitt i rummet finns en stor braskamin. Utöver köket finns en stor matplats och den gamla glasverandan har förvandlats till ett stort burspråk som rymmer en härlig loungeavdelning. Där kan man slappa i stora, moderna, bekväma fätöljer framför platteven.

Blivande mamman Katrina (Ch MerryMac Sugar and Spice, flera BIG- och BIS-placeringar) kommer vankandes och hälsar. Hon har det där milda, moderliga i blicken som alla högräktiga tikar oavsett ras verkar få när det bara är några dagar kvar till valpning.

Annat är det med hennes morbrors dotterdotter, treåringen Henny (Ch MerryMac Golden Diamond, BIG-placerad). Hon är också dräktig, men bara ett par veckor, så hennes pepparkornsögon glöder fortfarande. Hon har inte tid att hälsa särskilt länge, hon har annat på gång. Gertrud suckar och släpper ut henne i trädgården.

– Vi kan inte ha henne i kenneln nu för hon är utbrytningsexpert. Hon klättrar över rastgårdarnas höga stängslen hur lätt som helst. Nu när hon är dräktig är vi inte säkra på att hon klarar det lika bra. Det vore ju hemskt om hon fastnade och blev hängande, säger hon.

Det är inte för inte som rasens smeknamn

Int Nord Ch WW2002, WWveteran 2008 MerryMac X-pected Winner "Meghan".

AU Ch Sch MerryMac X-tra To Talk About, "Börje" – en jättefin hund som såldes till Australien, där han satt spår i aveln, en son till honom blev BIR när Gertrud dömde där oktober 2010.

Int Nord Ch US Ch WW 2003, Årets hund nr2 2002 & 2003 MerryMac X-tra Special Edition "Edwin". Foto C Wornall

är "daredevil" (våghals). Enligt standarden ska den irländska terriern uppvisa en "sorglös våghalsighet" och vara "blind för konsekvenser" – precis som Henny.

Det envisa ryktet att irländarna är terriernas värstingar, ena förfärliga slagskämpar, det avfärdar emellertid Gertrud bestämt.

– De är inte värre än de andra men de ska vara skarpa när situationen kräver det. Möjligen kan deras sorglösa lite nonchalanta attityd bidra till att uppfattar det som att de inte ser särskilt allvarligt på en fajt, att det roar dem mer än det roar andra terrier.

Vi sätter oss till bords och strax kommer Meghan (Ch MerryMac X-Pected Winner) skruttandes. Hon fyller elva år i maj och hon är mattes favorit, vilket kanske inte är så konstigt för de har upplevt så mycket tillsammans.

I hennes stamtavla finns dessutom alla de hundar som har haft störst betydelse för kennel MerryMac, några av dem i dubbel uppsättning. Det är ganska tigt stamtavla då flera av hundarna i de olika leden är släkt med varandra, men så ser de ofta ut i numerärt små raser.

I Sverige ligger antalet registrerade irländare sedan länge stadigt på cirka 45 till 80 hundar per år. Det är visserligen några stycken, men ur avelsperspektivet är det få, då inget land i världen kan skryta med särskilt stora populationer.

Frisk ras

Gertrud och Thomas ser en fara i att det i svensk hundavel alltmer fokuseras på inavelsgraden.

– Visst är det en aspekt som man måste ta hänsyn till, men nu verkar många nästan

tro att den är den enda. Jag har en känsla av att många sitter med avelsdata, testar olika kombinationer tills den med lägst inavelsgrad poppar upp. Då väljer de den och verkar tro att nu har de gjort allting så bra som möjligt, eftersom de senare använder att ange inavelsgraden med utropstecken i sin marknadsföring, säger Gertrud.

– Alla raser har ju uppkommit genom att man dubblat de gener som har haft de önskvärda egenskaperna. Därefter har man linjeavlat för att förstärka och behålla dessa egenskaper. Om man skulle bestämma sig för att kombinera enbart obesläktade hundar då skulle de rastypiska egenskaperna försvagas i varje generation, säger Thomas.

De påpekar att irländsk terrier är en ovanligt frisk ras – i små populationer är ju annars ökad sjukdom ett vanligt tecken på inavelsdepression. I rasen finns det bara två ärftliga sjukdomar och båda är mycket ovanliga.

Den ena är *cornyfeet* som är en sjukdom som påverkar hundens trampdynor. Den uppmärksammades i rasen redan på 1920-talet och för att motverka spridning skrev man in i rasstandard att sprickor på trampdynorna var ett diskvalificerande fel.

Cystinuri som är ärftlig sjukdom finns också i rasen. Symptomen är urinsten som orsakas av att utsöndringen av aminosyran cystin i njurarna är rubbad. Det är en livslång men behandlingsbar sjukdom, genom operation och eller specialdiät.

För närvarande finns inga säkra testmetoder för dessa sjukdomar, utan de hålls i schack genom samlad kunskap hos uppfödarna.

Ett annat tecken på att avelsbasen är för snäv ska ju vara låg fertilitet och små kullar.

Hagströms har ingen nedtecknad statistik men en genomsnittlig MerryMac-kull brukar bestå av sex till sju valpar gissar de, och det är ju inte så litet. Ett par gånger har det varit tio i kullen och när Meghan föddes blev det nytt rekord – den kullen bestod av 13 valpar. Trots tigt stamtavla.

Vi trodde knappt det var sant. Maggie (Ch MerryMac One Of The Angels) var en riktig hönsamma, hon hade full koll på samtliga. Vi matade henne så mycket vi kunde och hon födde upp allihop, utan stödmatning. När valparna flyttade hade hon kunnat gå på utställning direkt för i så bra kondition var hon. Helt otroligt, säger Gertrud.

Tre valpar ur rekordkullen blev kvar på kenneln. En av hanarna, Börje (Ch MerryMac X-Tra To Talk About), flyttade till en framgångsrik karriär i Australien, medan Meghan och Edwin (Ch MerryMac X-Tra Special Edition) tog resten av världen med storm.

Exempelvis var Edwin tvåa i tävlingen Årets Hund två år i rad, 2002 och 2003. Det är han nog ensam om att ha lyckats med.

– Jo, men vem kommer ihåg det? Det är aldrig någon som minns tvåan, säger Thomas och ser lite slokörad ut.

Och visst har han rätt. Det är en otacksam placering. Undertecknad minns emellertid. I synnerhet BIS-finalen på Hund 2003. Året innan hade Edwin förlorat årsbästatielt med en noslängd i den finalen och nu var det återigen minsta möjliga marginal mellan honom och årets främste konkurrent, Micke Nilssons dvärgpudel Tyson.

Edwin behövde bli BIS-2 för att slå pudeln, men slutade som BIS-3 ...

Cruft's 2003: BIR och BIM Merry Mac X-tra Special Edition och Merry Mac X-pected Winner. Foto Ken Lundahl. Th Gertrud visar sin andra irländare, Mikehills Timothy "Tim", uppfödd av Solveig Lamme.

GB IntNordUCh Carolmac Once Again, "Oncie", en av stamtikarna på kennel Merry Mac.

Revansch

Men Edwin skulle förstås vinna andra prestigefulla tävlingar. Han var bland annat BIS på rasspecialen tre år i rad, BIS på rasspecialen i England och som första irländska terrier någonsin var han BIG-2 på Crufts 2003. Då var syster Meghan BIM. Det var hon oftast under de här åren trots att hon enligt Gertrud var minst lika bra som sin bror.

Hon fick sin revansch på Världs-Irländarspecialen 2008. Då blev hon BIS från veteran-klass. Visserligen var det väl inte helt klockrent, man ska ju döma hundarna efter hur de är för dagen och några av de yngre hundarna var i bättre kondition, det måste erkännas. Men det var roligt att domaren, amerikanen Richard Powell, trots det såg hennes fantastiska kvaliteter och han gjorde dessutom hennes son Colin till BIM, säger Gertrud och stryker Meghan kärleksfullt över den nu lite grånade nosryggen.

Det är emellertid inte bara Meghan som oförtjänt har hamnat i skuggan i utställningsringarna. I den här rasen råder ingen jämlikhet. Inte en enda tik har erövrat titeln Årets Irländare sedan rasklubben bildades 1984.

Under de 25 åren har däremot Hagströms hanar erövrat titeln 21 gånger. Samtliga är dessutom från den guldåder som Gertrud och Thomas grävde fram 1984.

De börjar rabbla namn, släktskap, meriter och snart är jag helt vilse, så låt ta historien från allra första början.

Från allra första början

Gertrud har alltid haft ett stort djurintresse. Hästar och hundar var tidigt favoriterna och djurens exteriör fascinerade. Hon njöt av att se vackra hästar och hundar, hon tyckte det var spännande och intressant att fundera över vad det var som krävdes för att en häst eller en hund skulle utstråla den där perfekta harmonin. Aktiviteter som avel och utställning föll sig således naturligt.

Hon minns mycket väl sitt första möte med den irländska terriern. Det var en dag i början av 60-talet, när hon var på utställning i Köpenhamn med sin skotte. Där fick hon syn på en parkerad bil som väckte hennes intresse. Det var en Austin Mini Countryman, det vill säga en hundkoja i kombimodell med trälister runt fönstren.

– Jag tyckte att dom var väldigt fina, så jag gick närmare för att titta. Då såg jag att det satt flera hundar i den. Det var irländare och kärlek vid första ögonkastet, berättar Gertrud.

Det skulle dock dröja till 1973 innan Gertrud köpte sin första irländare. Det var Philippa, Mikehills Smiling Irish Eyes, som var uppfödd av Solveig Lamme och som Gertrud snart visade till champion.

Kort efter Philipppas ankomst köpte Gertrud även Tim, Mikehills Timothy, och det var ungefär då som hon även träffade Thomas. Han var som hon – han hade ett stort djurintresse sedan barnsben. När det träffades var det emellertid inte några hundars förtjänst, nej, den gemensamma nämnaren var hästar. De skulle köpa gården utanför Kalmar och ägna sig åt hästavel, vilket de också gjorde under många år.

När Philippa var fyra år beslutade dock Gertrud och Thomas att hon skulle få en kull valpar. 1977 föddes den första MerryMac-kullen och stenen var i rullning.

Redan i den kullen fanns en hane som skulle bli champion, Ch MerryMac Patrick. En av hans systrar, MerryMac Penelope, blev kvar hos Hagströms och skulle få tre kullar. Flera av hennes avkommor erövrade championat och de flesta nyblivna hunduppfödare skulle nog ha varit nöjda med det resultatet, men inte Gertrud och Thomas. De var inte helt nöjda med typen och sökte efter hundar som förhoppningsvis skulle bidra med det.

Räddningen skulle komma från England. Efter flera besök och idogt brevskrivande fick de 1984 förtroendet att köpa Oncie, GBCh

Carolmac Once Again. Hon var vid den här tiden Englands vinstrikaste tik.

– Det var en dröm som slog in och vi vågade inte hoppas att den var sann förrän hon var här hemma, säger Gertrud.

Året därpå importerade Hagströms ytterligare en önskad hund från England. Det var Ch Montelle Shooting Star. Han och Oncie fick en kull om sex valpar varav två stannade hos Hagströms och erövrade såväl de internationella som nordiska championaten.

Den ena av dem, tiken Tweedie, Ch MerryMac Kiss Me Again, skulle vara den som bidrog mest till kennelns framgångssaga som nu började ta fart.

I hennes första kull med Solveig Lammes irländska import Rusty, Årets Terrier 1989 Ch Rastaman Autumn Gift, fanns bland andra Ch MerryMac O'Shaunessy som skulle bli den första irländaren att vinna terriergruppen, det gjorde han två gånger.

Hans syster Ch MerryMac Once Again var också mycket framgångsrik i ringarna, men även i valplådan. I hennes första kull fanns fem valpar varav fyra blev champions. En exporterades till USA, en till Norge och en blev vinstrikaste irländare 1992 i sitt nya hemland Danmark.

Kombinationen Tweedie – Rusty gjordes om och de valpar ur den kullen som ställdes ut blev också raskt champions.

Därefter parades Tweedie med Hagströms nya, amerikanska import, Ch Tralee's Hurricane Kid. Magic, som han kallades, kom till Sverige 1989 som ettårning. Han var då redan amerikansk champion och framgångarna fortsatte på den här sidan Atlanten. Kanske var han den irländare som då fick utställare och uppfödare utanför terriergruppen att uppmärksamma rasen, tack vare att han var så flitigt placerad i de stora finalringarna. Han var Årets Terrier 1991 och erövrade totalt 45 BIR, 12 BIG och 7 BIS.

Av de totalt åtta valparna han fick med

Thomas med Merry Mac Kiss Me Again "Tweedy", sex månader gammal här.

Th Int S NUCh Merry Mac Once Again Again "Olivia".

US Ch Int Nord Ch Tralee's Hurricane Kid, vår första US import, som gjort så otroligt mycket för rasen både exteriört och temperamentssmässigt.

Tweedie blev sex champions. En av dem såldes till kennel Majoma och blev gruppvin-nare, en exporterades till USA och en till Finland där de blev uppskattade såväl i ringarna som i aveln.

Framgångar

Gertrud och Thomas kunde således glädja sig åt massor av framgångar, men det skulle bli ännu fler.

1993 anlände ytterligare två amerikanska hundar till Kalmar och kennel MerryMac.

Det var en av USAs vinstrikaste irländare som hette Ch Starkdoms Tralee. Hon hade fått en kull valpar innan hon exporterades. En av sönerna i den kullen hette Tralee's Design For MerryMac. Han kallades Tuck och hade gjort sin mor sällskap på den långa resan.

Tuck blev pappa till Tweedies sista kull. Det blev elva valpar. En av dem blev stamtik hos kennel Red Dare Devil, en exporterades till USA och en tik, Ch MerryMac Good as Gold Again (bl a BIS-vinnare på Malmö valp), stannade på kenneln och blev så småningom mamma till Ch MerryMac Right To The Top som skulle utgöra stommen i den franska kenneln O'Nut Glen.

I kullen fanns även Niak, Ch MerryMac Adventure, som flyttade till Bigitta Lövgren. Han visades ganska sparsamt på utställning men en av hans döttrar, tidigare nämnda Maggie, Ch MerryMac One Of The Angels, skulle bli en viktig avelstik och hans son, sonson, sonsons son och sonsons sonson skulle överträffa varandra i ringarna.

Först var det sonen Carl, Ch MerryMac Don't Blame Me. Han föddes 1994 i Hagströms första kull undan Ch Starkdoms Tralee.

– Han var en fantastisk hund i alla avseenden. Det fattades fem dagar tills han skulle fylla 16 år när han blev dålig och fick sluta. Han har han ättlingar i alla världsdelen och många domare har vittnat att de fått stäpås när de såg honom, säger Gertrud.

Carl var gruppjuniorvinnare på Världsutställningen (WDS) i Bryssel och Årets Irländare såväl 1995 som 1996. 1997 reste han till USA där han visades med stor framgång, varav flera gånger med Gertrud och Thomas son Rickard i snöret.

Går i arv

Rickard är den av de tre Hagströmska barnen som ärvt sina föräldrars stora intresse för hund.

Under de hektiska småbarnsåren när den Hagströmska gården inte bara hyste hästar, hundar och egna barn utan även traktens alla ungar, var det således sällan Gertrud och Thomas behövde leta efter Rickard – för han fanns alltid där hundarna var, de första åren som en valp i flocken, därefter ivrigt praktiserande sånt han sett de vuxna göra, exempelvis handling och trimning.

Inledningsvis blev resultatet kanske inte alltid i Gertrud och Thomas smak, i synnerhet inte trimningen. Som handler blev han emellertid raskt uppskattad inte bara av föräldrarna utan även av andra. Det ledde till en andraplats i SM i juniorhandling när han var blott elva år gammal.

Som alla juniorhandlers drömde han om att få visa hund i USA så när Carl 1997 lånades ut till proffshandlern Connie Clark ville han givetvis följa med. Gertrud och Thomas var dock skeptiska. Rickard var bara 14 år. Till sist beslutade de dock att han skulle få åka över sommarlovet och vistelsen blev en succé. Det enda svåra var att få hem honom när sommaren var slut eftersom han så gärna ville stanna.

Men är man bara fjorton så måste man komma hem till skolan, konstaterar Gertrud.

Rickard är numera en stilig 27-åring som efter lång utbildning inlett en lovande yrkeskarriär som landskapsingenjör i Göteborg.

Då, 1998, var det dock utöver skolans årskurs nio även hundutställningar som väntade den hemvändande amerikaresenären. För

US Ch Int Nord Ch Starkdoms Tralee, en fantastisk avels- och utställningshund som präglat sin avkomma, gruppvinnare i varje kull.

Int Nord Ch Tralee's Design For MerryMac "Tuck" flerfaldig grupp- och BIS-vinnare på rasspecialer. Han har lämnat outstanding avkomma. Foto W Dufwa.

Int MultiCh MerryMac Right To The Top, BIS vinnare från juniorklass på rasspecialen -99, domare var engelske rasspecialisten Alex Noonan, såldes som unghund till Frankrike där han flitigt använts i aveln, och haft stor framgång på utställningar. Foto Per Undén.

Int Nord Ch US Ch JWW-95 WW-96 WW2000 MerryMac Don't Blame Me "Carl". Foto Per Undén.

MerryMac Magical Michael "Carlson" och Rickard vinner BIS i Västerås. Foto Per Undén

Int Nord Ch US Ch JWW96, WW2008 MerryMac Going To The Top "Wilbur". Här vinner han Champion of Champions. Foto Per Undén.

Int Nord Ch WW2003, MerryMac Simply The Best, "Stig Helmer" alt "Stikkan", kärt barn har många namn. BIS-bild från Österbybruk. Har som enda irländare vunnit gruppen på en världsutställning, Amsterdam 2003, är flerfaldig BIG- och BIS-vinnare. Var första utländska hund att vinna rasspecialen i England 2002. Foto Per Undén.

trots att stjärnan Carl blev kvar ett tag till USA så hävade Hagströms ändå in massor av korder på hemmaplan.

Det var framförallt två hanar som höll sig framme. Den ene var Carls son, junioren Carlson, Ch MerryMac Magical Michael, den andra var en son till Tralee och Magic. Han hette Ch MerryMac Going To The Top, kallades Wilbur och var Årets Irländare -97. Det här året skulle ha ta den titeln igen men dessutom bli trea i tävlingen Årets Hund.

– Wilbur vann också Champion of Champions 1998, för att dagen efter bli BIS på Lilla Stockholm. Vilken helg! konstaterar Thomas vid minnet.

Domarutbildning

Vid det här laget hade Gertrud utbildat sig till domare, hon auktoriserades på sina första raser 1997, och den första helgen i september skulle hon döma en airedaleterrierspecial medan Thomas och Wilbur åkte till Sandviken och Rickard tog Carlson till Öland.

Innan sommaren hade de fyra grabbarna åkt till samma evenemang men på WDS i Helsingfors slog Rickard och junioren Carlson Thomas och Wilbur och därefter var Carlson även BIG-3 i terriergruppen. Nu, när slutstriden i Årets Hund närmade sig, ville man inte riskera en upprepning av det scenariot varför Rickard och Carlson förvisades till Ölandsutställningen. Det slutade med att både Wilbur och Carlson vann BIG. Carlson blev dessutom BIS-3.

Ett halvår senare visade Rickard den då två år och fyra dagar gamla Carlson till nordiskt championat, BIR, BIG och BIS på SKKs utställning i Västerås. Nu var det definitivt Carlsons tur att visa framtassarna och efter flera fina placeringar avslutade han året som BIG på Hund -99.

Framgångarna fortsatte år 2000, men då skulle hans son Stig-Helmer, Ch MerryMac Simply The Best armbåga sig upp till de stora sammanhangen. Knappt 15 månader gammal var han BIS på SKKs utställning i Borås.

Av de fyra hanarna i Stig-Helmers kull skulle tre erövra internationella och nordiska championat.

– Jag måste bara nämna Ch MerryMac Simple Red som blev familjen Skölds första hund. De kom till oss och ville ha en hund som var som ett Kinderegg. Den skulle uppfylla tre önskningar i en – husse ville ha en bra jakthund, matte ville ställa ut och dottern ville tävla agility och Simple Red uppfyllde allt. De var väldigt nöjda och återkom så småningom och köpte en till irländare av oss, berättar Gertrud.

Inte bara vackra

Många kanske tror att de röda, strama terrierna bara duger till att vara vackra och roliga sällskapshundar, men det dementerar Gertrud och Thomas bestämt. De ställer inga krav på att deras valpar ska ställas ut, däremot vill de att så många som möjligt ska MH-testas och att de ska få någon form av aktivt liv.

Många av Hagströms hundar har under årens lopp därmed visat goda egenskaper för såväl jakt som lydnad och agility. Flera har erövat lydnadsdiplom, en har blivit uppflyttad till elitklass lydnad, flera har viltspårchampionat, någon är eftersökshund, en tävlat SM i Agility, och en har utbildats till räddningshund.

– Det är otroligt roligt när valpköparna rapporterar vad hundarna har åstadkommit. Tyvärr hinner vi inte jobba så mycket med våra egna hundar men alla har grundlydnad och under de dagliga promenaderna kan vi ha dem lösa i skog och mark, säger Thomas.

Int Nord Ch WW2005 MerryMac Push The Limit "Holger" ännu en i raden av framgångsrika pojkar. BIS på Malmö valp 2004, BIS Vinnare och gruppvinnare i Sverige, BIS 2 på Internautställningen i Ungern 2005, grupp 2 på Irland.

Int Nord Ch JEW, WW2005, MerryMac ShowStopper, "Colin", utställning i Helsingfors.

Segertåg

Carlson exporterades till USA och Stig-Helmer fortsatte sitt segertåg. Han blev bland annat såväl Årets Irländare som Årets Terrier 2001, BIS-2 på den stora internationella utställningen i Frankfurt och som första irländare någonsin BIG på WDS i Amsterdam. Hans största framgång var emellertid ett BIS på den stora rasspecialen i England 2001.

Vid denna tid var engelsmännen fortfarande ovana vid konkurrens från utlandet och Gertrud och Thomas minns att de möttes med stor skepsis när de anlände med Stig-Helmer. Ännu värre blev det förstås när BIS-hunden väl var korad.

– Stackarna, hela deras värld sattes i gungning och många hade väldigt svårt upprätthålla den där behärskade, artiga men samtidigt sarkastiska attityden som briter vanligtvis så skickligt använder sig av när de anser att någon trampar dem på tårna, berättar Gertrud med ett leende och jag har inte svårt att förstå att den segern smakade.

Utöver den härliga känslan att vinna ur ett så tydligt underdogperspektiv vann de ju dessutom något mycket större: engelsmännens respekt.

För att nå full respekt var dock ytterligare framgångar i de brittiska ringarna ett outtalat krav från många. Helst skulle det förstås även vara någon hyfsad placering på prestigeutställningen Crufts. Detta skulle emellertid Stig-Helmers son Edwin fixa som bekant. Han, gamla Meghans kullbror, upprepade ju sin pappas BIS-vinst på den engelska rasspecialen och var som första irländska terrier någonsin BIG-placerad på Crufts.

Edwin har bara två kullar efter sig i Sverige, men flera, mycket framgångsrika, i USA dit han var utlånad under ett år. Av hans svenskfödda söner med MerryMac-prefix är det Hol-

ger, Ch MerryMac Push The Limit, som bäst axlat det tunga arvet efter far, farfar, farfarsfar och farfars farfar. Han inledde utställningskarriären som BIS på Malmö Valp 2004 och har därefter erövrat såväl internationellt som nordiskt och polskt championat samt WW-titel. Han har varit gruppvinnare här hemma och BIS-2 i Ungern och kan skryta med tre BIR på Irland, trots att han är sparsamt matchad.

Slakten är värst ...

Holger har nämligen haft tuff konkurrens på hemmaplan. Inte minst av sina kusiner, Meghans söner Arwid, Ch MerryMac Living Legend och Colin, Ch MerryMac Show Stopper (Årets Irländare 2005 samt 2006 och 2008, bland annat.)

Och så har det fortsatt. Colins son X, MerryMac Efficient Dynamics, blev snabbt champion och hade flera grupplaceringar innan han lånades ut till en irländsk uppfödare, Edbrios. Han är nu på hemväg efter ett halvår i exil med en GB Ch titel och en gruppvinst på Irland i bagaget.

Konkurrensen från MerryMac-hundarna var emellertid tuff även under tidigare år. I detta reportage får Hagströms hanar, "the fab five", visserligen bre ut sig men det beror enbart på att det skulle bli minst dubbelt så långt och väldigt snårigt om även dessa hundars alla kullsyskons, kusiners, sysslingars, bryllingars och pysslingars framgångar skulle nämnas. För de är så många.

Fram till idag har 128 MerryMac-hundar erövrat svenska championat, många av dem har även Int&Norduch-titeln. Fjorton MerryMac-hundar har erövrat championat i andra länder.

Många kennlar över hela världen har MerryMac-hundar i sina linjer, hos flera har till och med stamtikarna MerryMac-prefixet. Det

Int Nord Ch MerryMac Living Legend "Arwid" Ännu en av Meghans framgångsrika söner, foto Åsa Lindholm.

Int S N GB Ch MerryMac Efficient Dynamics "X", Colins son som gjort snabb karriär i Sverige och lånats ut till Irland och där vunnit en grupp samt erövrat den engelska Ch-titeln, han är nu på väg hem. Sonen i hans första kull, MerryMac Maffioso blev BIR på Malmö-utställningen 2011 från juniorklass. Foto Markus Wallden.

Ovan US Ch S Ch Rockledge Marco of Meath "Marco", son till Edwin blev BIS i Västerås 2007, lämnade otroligt bra avkomma, och är nu tillbaka i USA. Foto C Wornall.

Tv DK Ch MerryMac IRA "Harold", senaste stjärnskottet, som vann gruppen på sin första officiella utställning och slutade BIS3, vann flera grupper 2010, BIS2 i Högbo och slutade 10:a Årets Hund, för ung för sin Svenska titel än. BIS på Finska Terrierspecialen, över 800 terrier. BIG på Helsingfors utställning i december 2010.

Nedan Int Dk Ch Tysk Ch VDH Ch Multi-Ch MerryMac CopyRight "Neville", BIS junior på World Terriershow, World Irish Speciality 2008, lånades ut till Tyskland som unghund, där han gjort stor succé både i avel och på utställning.

innebär att bakom de hundar som Hagströms importerat från USA, Frankrike, Italien, och Kanada under senare år finns ofta någon eller flera av deras egna hundar.

Den senaste, från USA importerade Marco, Ch Rockledge's Marco Of Meath (BIS-vinnare och Årets Irländare 2007) är exempelvis en son till Edwin.

Även kenneln senaste affischnamn, Marcos son, Harold, Ch MerryMac IRA (10:a Årets Hund och Årets Irländare i fjol) som har italiensk mamma, har utöver Edwin som farfar en MerryMac tik som mormor. Såväl han som Marco är således fortsättningen på Hagströms guldåder.

Ett annat exempel är Neville, Ch MerryMac CopyRight, som var BIS Junior på World Terriershow och World Irish terrier Speciality 2008. Han har främst amerikanskt på pappasidan men farfars far är gamle Carl.

2009 lånades han ut till Gertrud och Thomas värste konkurrent i Europa, kennel Emsmuehle Tyskland, där han gjorde stor succé. Efter ett antal BIS-vinster på tyska kennelklubsutställningar, låter han nu sina avkommor sköta utställningsframgångarna. En dotter vann nyligen BIR på National Terrier, över den från USA ditflugna, mångfaldiga BIS-vinnaren och BIS-2 från Montgomery 2010. Hennes kullbror var BIM.

Ingen hemlighet

Rasen är visserligen liten men det råder inga som helst tvivel om att Gertrud och Thomas välförtjänt tillhör världens rasfrälstas absoluta auktoriteter och lyckas balansera sina linjer väl. Här hemma har de belönats med såväl Hamiltonplaketten som Svenska Terrierklubbens Uppfödarmedalj. De är även hedersmedlemmar i rasklubben.

Så vad är då den stora hemligheten bakom denna formidabla succé?

– Hemligheten? Det finns ingen. Enda vägen är att granska sitt material och tilltänkta avelshundar kritiskt, skaffa sig all tillgänglig kunskap och lära genom erfarenhet. Det finns inga genvägar, alltför många faller på att de har alltför bråttom. Men framför allt: man ska aldrig kompromissa vad gäller typ, säger Gertrud.

Katrina valpade tre dagar efter mitt besök. Det blev sex hanar och två tikar. De är åttonde generationen efter Oncie och resultatet av en mardrömsresa till Tyskland för parning med Neville i värsta snöstormen i december. För det var ju just det: man ska aldrig kompromissa med sin övertygelse.